ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

Polibky a croissanty

FRAGMENT

Polibky a croissanty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anne-Sophie Jouhanneau
Polibky a croissanty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

Polibky a croissanty

FRAGMENT

Text copyright © 2021 by Alloy Entertainment
Jacket art copyright © 2021 by Carolina Melis
Translation © Anna Křížková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5120-8
ISBN e-knihy 978-80-253-5169-7 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5170-3 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5171-0 (1. zveřejnění, 2021)

Scottovi

KAPITOLA PRVNÍ

V neforemných teplákách a s vlajícími vlasy probíhám letištěm. Překážející batole přeskakuji poměrně elegantním *grand jeté* a následně předvádím piruetu kolem muže, jenž zrovna zápasí s obrovským kufrem.

„Faites attention!“ okřikuje mě žena, které jsem málem šlápla na nohu. *Dávejte pozor!*

Jenže když budu dávat pozor, přijdu pozdě. A přijít pozdě, to v tuhle chvíli nepřipadá v úvahu. Já, holka z Ameriky, se potřebuji dostat na druhou stranu Paříže *tout de suite*. Neprodleně.

„Promiňte,“ omlouvám se, zatímco uháním terminálem Charlese de Gaulla a můj batoh mě bezhlavě bouchá do ramene.

Moje zpoždění způsobila včerejší šílená bouřka nad New Yorkem, která zpozdila let nejdřív o čtyři hodiny, pak o šest… Potom už jsem je radši nepočítala. Nechtěla jsem omdlít z představy, že hned první den přijdu do školy pozdě. I když o školu tu vlastně nejde. Proti tomu, co mě tady čeká, je škola procházka růžovou zahradou.

Vrážím do skupinky dětí roztahaných po celé šířce terminálu a málem sebou praštím o zem, pád však zachraňuji ladným *pas de basque*. A to díky svalové paměti ze zhruba milionu baletních hodin, jež jsem za svůj život absolvovala.

Přiznávám, že takhle jsem si své první hodiny v Paříži nepředstavovala. Naplánovala jsem si to dokonale: z letadla vykročím do teplého, slunného rána a hnědé vlasy mi i po sedmihodinovém letu vlají a září. Na rameni se mi houpou svázané baletní špičky. Pronáším cosi ve francouzštině, a to s dokonalým přízvukem – výsledek několikaměsíčního úsilí –, načež se elegantně vrhám vstříc nejlepšímu létu svého života: intenzivnímu baletnímu výcviku v prestižní Národní opeře v Paříži. Hotový sen, *non?*

Namísto toho „jemně" odstrkuji hlouček lidí, abych si mohla z pohyblivého pásu sundat kufr, a prohlížím si cedule nad hlavou, zda na některé neuvidím slovo *taxi*. V tu chvíli se přihodí něco skutečně nečekaného.

„Mio?"

Eh, cože? Jak mě může v Paříži někdo znát?

„Mio? Jsi to ty?"

Chvíli trvá, než ten hlas poznám. Otočím se a spatřím svou úhlavní nepřítelkyni. Totiž kdybych na něco takového věřila.

„No tohle, Audrey! Co tady děláš?" Že je to hloupá otázka mi dojde hned poté, co ze mě vyletí.

„Nejspíš totéž co ty," odpoví překvapeně. Když jsem si kupovala letenku, překvapilo mě, kolik letadel denně létá do Paříže. Nejspíš jsme letěly každá jiným, ale bouře zdržela nás obě. V každém případě úplně slyším, jak si v duchu říká: *Jak se mohla Mia dostat na ten nejprestižnější letní baletní výcvik na světě?*

Protože jsem dřela jako mezek, odpověděla bych nejradši.

Nebudu lhát: Audrey patří k nejlepším baletkám mého věku z okolí New Yorku, ale to já přece taky. Vím to, protože spolu v podstatě od plínek soupeříme na všech významných tanečních soutěžích. Já bydlím ve Westchesteru na okraji New Yorku a Audrey v Connecticutu, takže spolu alespoň nechodíme na stejnou baletní školu (díky bohu!). Několikrát ročně se jí však podaří

vyfouknout mi roli, sklidit uznání a skoro vždycky mě o fous předběhnout.

„Tak tebe přijali do Národní opery v Paříži?“ ptá se Audrey a jedno obočí má podezíravě zvednuté. Poznám, že své otázky hned lituje, protože okamžitě dodá: „Totiž, na kterou úroveň ses dostala?“

Odkašlu si, abych získala čas. Výcvik má pět úrovní a studenti z celého světa jsou roztříděni podle schopností, které předvedli na videu, s nímž se přihlašovali.

„Na čtvrtou,“ upírám na ni pohled.

Čtvrtá je skvělá. Měla jsem hroznou radost, že jsem na ni dosáhla. Popravdě, měla jsem radost, že jsem se na akademii vůbec dostala, zvlášť poté, co mě nepřijali na letní kurz Amerického baletního divadla v New Yorku. Pro podobný výcvik dřu celý život. Balet provází mou rodinu již několik generací – alespoň podle legendy – a moji babičku by dost sklíčilo, kdybych se na žádnou školu nedostala. Ačkoliv mě by to zklamalo ještě mnohem víc.

„To je skvělé,“ odvětí Audrey. Stiskne rukojeť kufru silněji, což je jediné gesto prozrazující její skutečnou reakci. Ano, na čtvrtou úroveň jsem dost dobrá.

„A ty jsi v…?“ začnu se ptát, ačkoliv odpověď nejspíš uhodnu.

„V páté,“ odpoví chladně.

Přikývnu. Vyloudím ze sebe úsměv. No jistě že v páté. Ale to nevadí. Audrey disponuje bezchybnou technikou, to musím uznat i já.

„Tak jdeš?“ zeptá se odměřeně a vykročí. „Mohly bychom jet taxíkem spolu. Nemá smysl, abychom jely dvěma auty na stejné místo,“ dodá Audrey, jako by mluvila k dítěti.

„Jistě.“ Nerada přiznávám, že má pravdu. „Ale určitě bydlíme každá na jiné koleji.“

Najdu na telefonu adresu své koleje a Audrey mi ji čte přes rameno. Hluboce si povzdechne. „Tam bydlím i já. Prosím tě, neříkej mi, že ubytovali všechny americké studenty dohromady.“

„Už to tak vypadá," neskrývám své podráždění. Letní baletní školy se účastní více než stovka děvčat a chlapců ve věku od čtrnácti do osmnácti let a koleje jsou rozptýlené po celém městě. Ve chvíli, kdy mi přišel přijímací balíček s adresou mého nového bydliště, jsem si připadala, jako kdybych vyhrála v pařížské loterii. Teď už si tím tolik jistá nejsem.

„Boulevard Saint-Germain," pokynu taxikáři, jakmile se usadíme na kožené zadní sedadlo auta s šedou metalízou. V Paříži jsou i taxíky šik.

Muž se na mě zamračí do zpětného zrcátka a já nevím, co udělat jiného než mu výraz oplatit. Netuším, co se děje. Připadám si, jako kdyby mi myšlenky zatemnil mrak. I kdyby se mi v letadle podařilo usnout, Audreyina přítomnost by mě teď stejně vykolejila.

Audrey zavrtí hlavou a podá taxikáři svůj telefon s otevřenou mapou a adresou naší koleje. Moje začátečnická chyba mě ihned praští do tváře. Paříž jsem měla nastudovanou dost na to, abych si pamatovala, že Boulevard Saint-Germain je jednou z nejdelších ulic ve městě. Táhne se skoro přes celou Rive Gauche, pařížskou čtvrť ležící na jih od Seiny. Je to stejné, jako kdybych chtěla po newyorském taxikáři, ať mě odveze na Pátou avenue.

Audrey mi věnuje přísný pohled, kterým jako by říkala: *Ještě že jsem tady.*

Když vjedeme na dálnici, zazvoní jí telefon: její máma jí volá přes FaceTime. Nikdy jsem ji neviděla, ale znám ji – je to vysloužilá baletka, která strávila celou kariéru v moskevském Velkém divadle. Zatímco poslouchám Audreyino únavné vyprávění o tom, jak jí zpoždění letu málem zničilo život, uvědomím si, že jsem ještě rodičům nenapsala o svém příletu. Posílám jim krátkou zprávu, že je všechno v pořádku. Táta hned odepisuje.

Hodně štěstí do začátku! Ukaž jim, kdo je tady šéf!
Mám tě rád.

Usměju se a odepíšu.

Pokusím se! Taky tě mám ráda!

Máma mi nic nenapsala. Zírám na telefon, doufám, přemýšlím, toužím. Pořád se na mě zlobí. Babička mi slibovala, že ji to přejde, než odjedu do Paříže, ale zjevně se tak nestalo.

Tanec je pro mě už odmalička vším. Máma ho však vždycky vnímala jenom jako můj koníček, jako něco, čím se bavím, když není škola, abych se o víkendu nenudila. Přesvědčovala jsem ji, že se chci stát profesionální baletkou a udělám pro to všechno, co bude potřeba. Máma nade mnou ale pokaždé mávla rukou, jako kdyby věřila, že z toho jednou vyrostu. Naštěstí mám ještě tátu a babičku Joan (z matčiny strany), kteří mě vozili na tréninky, pomáhali mi šít taneční kostýmy a povzbuzovali mě během důležitých vystoupení.

Ovšem když jsem mámě sdělila, že se hlásím na baletní výcvik, atmosféra zhoustla.

„Nevzali tě ani do New Yorku. Nač to ještě zkoušet v Paříži?"

Zrovna mi přišel dopis o nepřijetí do Amerického baletního divadla a já jsem se usilovně snažila zakrýt, jak moc mě to zdrtilo. Věděla jsem, že je to soutěživé prostředí, ale umění jsem obětovala celý svůj život, a tak jsem věřila, že mám reálnou šanci. Máma se mnou nesouhlasila. „Touží po tom tolik děvčat! Pro všechny jednoduše nemůže být dost místa," pronesla se smutným výrazem. S bolestí jsem si uvědomila, že má pravdu.

„Paříž je ten největší sen každé ambiciózní baletky," namítla jsem.

I když upřímně, v tu chvíli jsem si to nemyslela. Byla to sice pravda – pařížská výuka se těší stejné slávě jako ta newyorská –, ale vždycky jsem snila o tom, že se budu učit v Americkém baletním divadle a jednou se stanu jeho trvalou členkou. To mi letos nebylo přáno, ale nemohla jsem si dovolit uznat porážku. V baletním světě se všichni znají a neexistují žádné hranice. Kdyby se mi zadařilo v Paříži, jistě bych si našla cestičku i do Amerického baletního divadla. Takhle snadno se mě nezbaví, i kdybych kvůli nim měla přeletět oceán. Alespoň jsem se tím uklidňovala.

Máma zavrtěla hlavou. „Jsou to tvoje poslední prázdniny na střední. Copak se nechceš stýkat s kamarády, chodit do bazénu, do kina? A vůbec dělat všechno možné?"

„Bazény a kina jsou i v Paříži."

Máma můj naštvaný tón ignorovala. „Mio, v životě jsou i jiné věci než balet. Musíš mít nějaký plán B. Každý by ho měl mít. A zvlášť, když je ti teprve sedmnáct a honíš se za nesplnitelným snem."

Takhle napřímo mi to nikdy neřekla. Nesplnitelný sen? Díky, že mi věříš, mami.

Ale navzdory jejímu názoru jsem i nadále nacvičovala svoje video a studovala, co všechno je potřeba – úvod, v němž představuji své zkušenosti a vzdělání, ukázka základních kroků a alespoň dvouminutová osobní sestava. Babička Joan mě dokonce překvapila novým baletním trikotem v nádherném odstínu světle šedé.

„Bude to tvůj pařížský trikot," vysvětlovala, zatímco jsem uháněla do svého pokoje, abych si ho vyzkoušela. Seděl mi dokonale, a ještě se hodil k mým modrým očím.

„Ještě mě ani nepřijali," namítla jsem, když jsem si upravovala ramínka. Při představě, jak nacvičuji *pliés* v prosvětleném pařížském studiu, se mi roztřásly ruce.

„Ale přijmou," pravila babička pevným hlasem. „Copak by tě mohli nepřijmout? Máš to v krvi."

„Mami!“ okřikla babičku Joan máma, která zrovna vešla do mojí ložnice. Skepticky se podívala na plakát s Degasem, který jsem měla pověšený nad postelí. „Můžeš těch řečí nechat? Vždyť to ani není pravda.“

Babička se ke mně s povzdechem otočila. „Ale jistě že to je pravda. Pocházíš z dlouhého rodu baletek, Mio.“ Zamrkala na mě. „Věříš mi přece, že ano?“

Babička Joan mi ten příběh vyprávěla od prvního dne, kdy jsem na sebe navlékla baletní sukýnku. První půlka byla rozhodně pravdivá: moje prababička byla Francouzka. Když jí bylo dvacet tři let, seznámila se v Paříži s Američanem, do kterého se zamilovala a s nímž se brzy po svatbě odstěhovala do Spojených států. Ale ještě před tím – a v téhle části se vyprávění zamlžuje – se učila baletu. Stejně jako její matka, babička a ostatní předkyně až hluboko do devatenáctého století, kdy moje prapraprababička působila jako *danseuse étoile,* hlavní tanečnice. Šlo o nejvyšší, nejprestižnější pozici v Pařížské opeře. V tu dobu prý také Edgar Degas maloval své světoznámé obrazy s baletkami.

Babička trvá na tom, že Degas maloval právě mou prapraprababičku a že ona se stala modelem pro jedno z jeho mistrovských děl. Neúplnost této rodinné legendy mámu vytáčela. Nikdy té historce nevěřila. A pokaždé, když se s ní babička Joan vytasila, důrazně poukázala na skutečnost, že nikdo neví, která malba vyobrazuje naši příbuznou, a nikdo si ani nepamatuje, jak se jmenovala. *Pokud* to vůbec byla baletka. Máma mi vždycky připomene, že ta historka je nejspíš vymyšlená a stejně se nikdy nikdo nedozví pravdu. Nechce, abych věřila pohádkám.

Jenže já jim věřím.

Už ten mýtus je důkazem, že mám balet napsaný v osudu. Jak by se mohlo něco tak podivného předávat z generace na generaci, kdyby to nebyla pravda? Tenhle příběh byl vždycky součástí mého

tanečního projevu i mě samé. Když tančím, občas si představuji, jak se moje předkyně točí po jevišti ve světle petrolejových lamp, zatímco se Degas ohání olejovými barvami a pastely po plátně a papíru. Baví mě představa, že jej inspirovala, že se před jeho zraky měnila ve vír barev a světel.

Přijímací video jsem natočila v novém trikotu s pomocí Camilly, své nejlepší kamarádky z baletní školy. Camilla se hlásila pouze na místní letní výuku, i když přísahala, že to nijak nesouvisí s jejím novým přítelem – nadějným muzikantem Pedrem –, od něhož se nechtěla vzdálit. Máma si určitě taky přála, abych s někým chodila, ovšem zatím to vypadalo, že nikdo nedokáže zapálit moje srdce tak jako balet. Abych zvýraznila trikot, svázala jsem si vlasy do pevného drdolu a nalíčila si obličej. A o dva měsíce později mě přijali do Národní opery v Paříži, jak mi babička slibovala.

Na chvíli mám zavřené oči, a když je znovu otevřu, tyčí se proti mně jedna z nejslavnějších katedrál na světě.

„Notre-Dame!“ vypísknu na Audrey, která ani nehne brvou. Tisknu obličej na okénko a nasávám krásu dvou věží, jež mizí za taxíkem, půvab klenuté struktury a majestátnost celé budovy. Můj první pohled na Paříž! Jenže teď nemám čas si ho vychutnávat. Taxík zatáčí doprava a o několik minut později zajíždíme k okraji široké ulice hemžící se cyklisty, autobusy a chodci.

„No konečně,“ pronesla Audrey, když vyhlédla z okna.

Taxikář troubí na cyklistu a já se definitivně probouzím ze snu. Cyklista se otáčí a křičí nejspíš něco urážlivého, ve francouzštině to však zní skoro příjemně. Náš taxikář jen zakroutí hlavou a zaparkuje před bílou budovou o šesti patrech s malými dvojitými okny a šedivými závěsy. Je to náš letní domov. Díky Google Street View vím přesně, kde se nacházíme – jen kousíček od břehu Seiny a živé studentské čtvrti s názvem Saint-Michel.

V hale panuje ticho. Z informačního dopisu vím, že mám pokoj

ve třetím patře, a tak táhnu kufr po točitém schodišti, schod po schodu, zatímco Audrey běží s taškou v ruce napřed.

„Já to věděla!“ volá ze schodů. Když ji dohoním, stojí před dveřmi a kroutí hlavou.

Ručně psaná cedulka uvádí: *Audrey Chapmanová & Mia Jenrowová*.

Zhluboka se nadechnu. Spolubydlící. Uf.

Uvnitř nacházím dvě kovové postele umístěné naproti sobě u béžových stěn. Vidím také dvě maličké skříňky a malý dřevěný stůl, na který se sotva vejde notebook. Z okna je vidět na budovu stojící na druhé straně dvora, takže dovnitř ani v pravé poledne neproudí moc světla. Dobře, možná to nebude tak okouzlující, jak jsem si představovala.

Audrey se beze slova protlačí kolem mě a zabere si postel u okna. Rychle si vybaluje čisté oblečení a spěchá do společných sprch. Vytáhnu pruhované tričko a volnou modrou sukni a následuji ji. Po deseti minutách jsme obě zpátky na pokoji a připravené k odchodu. Najednou si ale všímám lepenkové trubky čouhající z mého kufru. Na místě zkoprním.

„Co je zas?“ ptá se Audrey s jednou nohou ve dveřích. Kvůli zpožděnému letu musíme okamžitě vyrazit, abychom stihly zahájení výuky.

Nechci jí vysvětlovat, že mám v trubce schovaný svůj nejoblíbenější obraz na celém světě. Slíbila jsem si, že si ho pověsím, hned jak přiletím do Paříže. Zabere to jen chvilku.

„Jen běž napřed. Já…“ vytáhnu trubku a otevřu ji. „Musím ještě něco udělat.“

Audrey se na mě zvláštně zadívá svýma velkýma hnědýma očima, nad nimiž se táhne husté, ale dokonale klenuté obočí. Jsem si jistá, že vyběhne ze dveří a celé léto se mnou nepromluví ani slovo. Místo toho však z nástěnky nad stolem vytáhne několik špendlíků a odkopne boty. „Rychle,“ pobídne mě.

Natolik mě zaskočila, že ani neodpovím a rychle se k ní přidám. O chvíli později už se usmívám na obraz, pod nímž jsem se odnepaměti probouzela: *Zkouška baletu na jevišti*. Malba Edgara Degase vyobrazuje baletky v tylových šatech zkoušející na jevišti Pařížské opery. Je tak úchvatná, že skoro cítím napětí ve vzduchu, než se zvedne opona.

„Moje pověrčivost…“ spustím.

Audrey mě přeruší. „Já to chápu. Když se oblékám do baletního, vždycky začínám levou stranou. Levé ramínko dřív než pravé. Levá punčocha, levá bota… když to neudělám, nemůžu tančit.“

Usměji se. S Audrey jsme spolu nikdy neprohodily víc než několik ledových slov, ale tohle vypadá slibně.

„Je to pěkný obraz,“ uznává.

Teď, když na mě dohlížejí Degasovy tanečnice, může moje pařížské dobrodružství konečně začít.

KAPITOLA DRUHÁ

Obě nás překvapí náhlé zaklepání. Dveře od pokoje se otevřou a dovnitř vběhne drobná dívenka s tmavou pletí a dlouhými černými vlasy.

„Mio, Audrey, *konečně!*“ Mluví veselým hlasem se silným britským přízvukem. „Já jsem Lucy. Všichni ostatní už vyrazili na zahájení výuky, ale já s Anouk jsme chtěly počkat na vás.“ Lucy poodstoupí a za ní se vynoří velmi vysoká, bledá blondýnka. Anouk na nás s milým úsměvem zamává.

Překypuji vděkem. Jsou to úplně cizí holky a čekají na nás – kdo by tohle udělal? „Ráda vás poznávám!“

„Anouk sem chodila už vloni a Paříž zná dost dobře,“ vysvětluje Lucy a pobízí nás, abychom si pospíšily ke dveřím. „Pojďte honem.“

„Pojedeme desítkou a potom pětkou,“ informuje nás Anouk s přízvukem, který nedokážu identifikovat. Když vidí, jak zmateně se tvářím, dodá: „To jsou linky metra.“

„Ach tak!“ odvětím. Možná jdeme pozdě, ale alespoň se cestou neztratíme.

„A tady máte,“ dodá Lucy a zaloví ve své velké tašce. Vytáhne dvě mandarinky a dva croissanty v papírových ubrouscích. „Tohle

jsme vám schovaly od snídaně, pro případ, že jste neměly čas něco si koupit."

Doteď jsem ani nezaznamenala, jak mi kručí v břiše. „Děkuju!" vezmu si od ní svůj příděl a okamžitě se zakusuji do pečiva. No ne! Croissant chutná tak úžasně máslově, až je mi líto, že si svou první ochutnávku Francie nemohu užívat déle. „V tuhle chvíli jste moji dva nejoblíbenější lidé na celém světě," vysoukám ze sebe mezi dvěma sousty.

Audrey jen zamumlá „díky" a Lucy jí podá svačinu. Působí to trochu nezdvořile, ale Audrey sem nepřijela kvůli kamarádkám.

Také bych chtěla být takhle disciplinovaná, ale já mám kamarádky ráda. Kamarádky jsou… fajn. Hodím si tašku přes rameno a vklouznu do bot. „Připravena," řeknu.

•••

Než metro zastaví před Bastilou, dozvídám se, že Anouk je z holandského Amsterdamu, zatímco Lucy z Manchesteru na severu Anglie. Anouk působí velice soustředěně a chce se do školy dostat co nejdřív – možná proto, že už to všechno jednou zažila –, ale Lucy si s námi celou cestu povídá, zábavně komentuje Paříž a chichotá se, jako bychom se znaly už léta. Vím, že je znám teprve chvilku, ale už teď je dočista miluju.

Když vycházíme z metra na náměstí Bastily, musím se na chvíli zastavit a užasle se rozhlédnout. Paříž mi konečně leží u nohou a je skutečná. Několik měsíců jsem si město prohlížela na instagramu, ale naživo je úplně jiné. Opera Bastila, ultramoderní skleněná budova, se pyšně tyčí přímo před námi nad stejně pojmenovaným kruhovým objezdem s názvem Náměstí Bastily. Podle mých zjištění je tato úchvatná budova jedním ze dvou sídel opery ve městě. Původní opera Garnier je úctyhodný palác na druhé straně Paříže, v němž se pořádají baletní vystoupení již celá staletí. Právě tam Degas prakticky bydlel.

Doprava kolem nás uhání, auta troubí, turisté se zastavují na focení. Chodník lemují stromy s tmavě zeleným listím. Potlačím touhu radostně se roztočit na podpatku a Anouk nás zavede do tiché uličky nalevo. O pár minut později už máme školu na dohled. Je to stará budova z béžového kamene s břidlicovou střechou, jaké jsou k vidění po celé Paříži. Otevřenými okny slyším hrát piano a počítat učitele do rytmu. „*Un, deux, trois, quatre*."

Nápis nad tmavě modrými dvojitými dveřmi uvádí: *L'Institut de l'Opéra de Paris*.

„Jsme holky s tím největším štěstím na světě," zavzdychá Lucy vesele, když stoupáme po mramorovém schodišti.

„A obzvlášť my v páté úrovni," doplní ji Audrey.

Obrátím oči v sloup. Lucy se přestane usmívat a otevře pusu, aby jí odpověděla, Anouk ji však předběhne. „I čtvrtá úroveň je skvělá… První rok se tu na pátou úroveň nedostane skoro nikdo." A ještě drmolivě dodá: „Ostatně někdy ani na druhou," jako by mluvila z vlastní zkušenosti.

Audrey neodpoví, pouze stočí koutky úst do spokojeného úsměvu.

Hala se hemží studenty řadícími se do fronty před hlavním sálem. Na zahájení výuky jsme přišly akorát včas – uf. Všechny čtyři si najdeme místo co nejblíž k jevišti. Rozhlédnu se a žasnu nad rozličností přijatých studentů: někteří jsou vysocí a štíhlí, jiní malí a vysportovaní. Většinou jde o dívky, ale sem tam vidím i chlapce. Během následujících minut zaslechnu kromě francouzštiny a angličtiny ještě další jazyky. Je vidět, že na školu přijali ty největší talenty z celého světa. Na pódium vystoupí Myriam Ayedová, nejslavnější *danseuse étoile* Pařížského baletu, a sál ztichne. Je známá pro svůj mimořádný talent, ale když ji jmenovali, dostala se do titulků i z jiného důvodu. Je to první baletka afrického původu, která se kdy stala hlavní tanečnicí Pařížské opery. Jako míšenka – napůl

Maročanka, napůl Francouzka – byla vnímána jako příležitost ke změně, jakou francouzský balet potřeboval. Jako známku toho, že se balet dokáže zmodernizovat a zároveň zůstat věrný tradici. Vypadá úplně stejně jako na fotkách – svalnatá, s ostrými rysy, ale laskavýma očima – a mě skoro dojímá, že stojím ve stejné místnosti jako ona.

„S radostí vás u nás vítám," prohlásí slečna Ayedová do mikrofonu a s úsměvem se pomalu rozhlédne po sále. Mluví anglicky – oficiálním jazykem letní školy –, ale z každého slova je slyšet silný francouzský přízvuk.

„Všichni jste nesmírně dřeli, abyste se sem dostali, a je na místě, abyste si pogratulovali."

Několikrát zatleská a celou místnost rozezní potlesk. „Není to tak dávno, co jsem stála na vašem místě. A jak dobře vím, už jen vaše přítomnost dokazuje váš potenciál. Ta největší práce vás však teprve čeká."

Potlesk utichne a slečna Ayedová pokračuje: „S radostí vám oznamuji, že vaším závěrečným vystoupením bude *Labutí jezero*. Na začátku příštího týdne vás budou baletní mistři příslušných úrovní obsazovat do rolí a já vám budu všem držet palce."

Srdce mi poskočilo. *Labutí jezero* je můj oblíbený balet (Tak dramatický! Tak srdceryvný! Tak technicky náročný!), ale doposud jsem v něm tančila jen jako páže. Udělala bych cokoliv, abych dostala roli Odetty, ale hlavní a významnější role určitě připadnou baletkám páté úrovně. Audrey bude pravděpodobně jednou z nich.

Rozhlédnu se. Vidím, jak se Audrey kouše do rtu a visí na Myriam Ayedové očima. Tváří se statečně, ale jsem si jistá, že se v duchu modlí, aby roli získala ona.

Poté se seznámíme s panem Dabrowským, uměleckým ředitelem školy, a několika dalšími kantory, načež zamíříme do jídelny, kde budeme každý den obědvat. Počínaje dneškem.

Po svém ranním závodu na letišti jsem dostala obrovský hlad, a tak si přidávám sýr – lepkavý Camembert –, abych vydržela až do večeře. Před prohlídkou nás rozdělí do malých skupinek. Provádějí nás po každém z pěti podlaží, kde se nacházejí skleněná baletní studia s vysokými stropy, nádhernými starými dřevěnými podlahami a piany Steinway, šatny a nekonečné chodby. Místnosti jsou zde mnohem větší a působivější než ty, na něž jsem zvyklá, ale sama sebe přesvědčuji, že se tu rozkoukám cobydup.

V podvečer se s Lucy, Anouk a Audrey setkáváme před hlavním schodištěm. Přijdu se k děvčatům blíž, protože se chci na něco zeptat. „Myriam Ayedová nám toho o závěrečném vystoupení moc neprozradila. A nikdo se nezmínil ani o programových ředitelích. Přijdou se na *Labutí jezero* podívat taky, ne?"

Letní škola nemá podporovat soutěživost – na konci nikdo nedostane medaili a studenti se ani neznámkují. Není však tajemstvím, že závěrečného představení se účastní i mnozí programoví ředitelé nejslavnějších baletních souborů světa, kteří se snaží objevit nové talenty. Když má člověk to štěstí, že si ho někdo vybere, jeden rok může s baletním souborem zkoušet, a poté se dokonce stát jeho trvalým členem. Pro všechny zdejší účastníky je to nepochybně ta nejvyšší meta.

Šušká se, že před vystoupením lektoři předají programovým ředitelům jména svých oblíbenců, a to znamená, že se musíme celé léto snažit dělat co nejlepší dojem. Pokud si baletní mistr někoho vybere, je dost pravděpodobné, že si ho nakonec zvolí i programový ředitel. A v tom případě… nabídka nečeká daleko.

„Anouk, je to pravda?" ptá se Lucy. „Nabídli vloni někomu stáž u souboru?"

Všechny tři se na Anouk otočíme. Jestli někdo něco ví, je to ona. „Na mě se nedívejte," vtipkuje. „Učila jsem se jenom na třetí úrovni."

„Ale určitě jsi něco zaslechla," naléhám.

„No tak dobře," podlehne Anouk. „Ale jestli to tak nakonec nebude, na mě to nesvádějte."

„Vybal to," pobídne ji Audrey ostře. S Lucy se na ni zamračíme a ona si povzdychne. „No tak, my to prostě *musíme* vědět."

Anouk se k nám nakloní. „Podle toho, co jsem slyšela, si programoví ředitelé sestaví na konci závěrečného vystoupení seznam studentů, kteří je zaujali. Obvykle jsou to tanečníci v hlavních rolích, ale ne vždycky. Rozhodují se, jestli mají potenciál stát se členy jejich baletního souboru."

Kousnu se do rtu. I my ve čtvrté úrovni tedy máme šanci. Malou, ale nezanedbatelnou.

„A potom," pokračuje Anouk, „je pozvou na soukromý konkurz. Ten se, myslím, koná následující den. Vloni přijeli zástupci australského baletu, baletu v Moskvě, dánského baletu, Královského baletu v Londýně a samozřejmě toho amerického."

Audrey se na mě koukne ve stejnou chvíli, kdy se na ni tajně podívám. Americké baletní divadlo v New Yorku.

Zavřu oči a na mysli mi vytanou všechny ty víkendy plné zkoušek, školní prázdniny strávené soutěžemi na dalekých místech, noci, během nichž jsem si obvazovala zakrvácené prsty na nohou… to všechno mě dovedlo až sem. Tohle je důkaz, že člověk pokaždé dostane ještě druhou šanci. Americké baletní divadlo mě už jednou odmítlo, ale já teprve začínám.

KAPITOLA TŘETÍ

Děvčata chtějí jet zpátky na kolej metrem, ale já se k nim nepřidám. Jsem v Paříži první den, a než zítra doopravdy začne škola, chci si ji ještě užít.

„Asi půjdu pěšky," překvapím sama sebe.

Nikdy jsem nebyla sama ve velkém městě a ani nevím, kudy se mám vydat. Navíc bych si měla vybalit a odpočívat. Chovat se rozumně. Jenže já nechci.

Lucy se zamračí.

„Uvidíme se na večeři," slíbím jim.

Audrey s Anouk se vydají na cestu, ale Lucy se k odchodu nemá. „Zvládneš to?"

Usměju se. „Jsem v Paříži. Jasně že to zvládnu."

Místo na jih se vydávám západně do centra Paříže. S očima dokořán se snažím nasát všechno naráz: štiplavou vůni asfaltu v žáru letního slunce, chodce a jejich všední, ale vždy upravený vzhled (žádné kraťasy ani žabky v dohledu), nádherný pastelový odstín modrého nebe. Slyšela jsem o Paříži mluvit jako o šedivém městě, ale dnes slunce září, jako by se přede mnou předvádělo.

Podle mapy v telefonu procházím módní čtvrtí s názvem Marais v samotném srdci města, kde mě ihned zaujme záplava červených

markýz nad řadou pouličních kaváren. Vidím úzké, zakroucené dlážděné uličky, starodávné budovy s krémovou omítkou a staré cedule nad krámky.

Připadá mi, jako bych se vrátila v čase. Je to Paříž, jakou znám z filmů, Paříž, o jaké se mi zdá od té doby, co mě sem přijali. Jeden dům ze strany zdobí pouliční umění vyobrazující dceru s matkou, jak se drží za ruce. To mi připomíná, že jsem stále ještě nemluvila s tou svou. Nasadím si sluchátka a vytáčím číslo pevné linky našich. Po několika zazvoněních to zvedá můj bratr Thomas.

„To jsem já," představím se a zabočím do maličké postranní uličky, abych nepřekážela ostatním chodcům. Už potřetí za několik minut se mi špička pravého sandálu zachytí za dlažební kostku a opět málem zakopnu. Netuším, jak mohou Pařížanky nosit podpatky. Všechny ty půvabné postranní uličky plné nástrah jako by byly navrženy jen pro trénované pouliční bojovníky.

„Jé, ahoj," odpoví nepřítomně a v pozadí je slyšet videohra.

„Je tam máma?" zeptám se.

„Je v práci," odvětí Thomas. „Tady je poledne."

„A jo." Zapomněla jsem, že v Paříži je o šest hodin méně. „Je u tebe Aveer?" Aveer je bráchův nejlepší kamarád, a protože jsou téměř nerozdělitelní, odpověď předem znám. Akorát ještě nechci zavěsit. Thomas místo odpovědi jen zaheká.

„Hm, no, tak mámě vyřiď, že jsem volala, jo? A táta? Řekni mu, že jsem v pořádku."

Během hovoru se ke mně blíží dva pečlivě ostříhaní psíci. Ten menší, světlý mopsík, se zastaví a očichává mi nohu. Skloním se a pohladím ho po hlavě. Voní šamponem, a ne levným. A to jsem si myslela, že můj sprchový gel s vůní růže voní luxusně.

Žena, která drží v ruce vodítko, na mě nevěřícně pohlíží. *„Allez viens, Lucien,"* odtáhne psíka a otře mu místo na hlavě, kde jsem ho hladila. Dopustila jsem se právě nějakého francouzského *faux pas?*

Ve Westchesteru si člověk může pohladit kdejakého psa. Sleduji, jak žena odchází a gestikuluje na muže po svém boku. Říkám si, jestli snad mluví o nezdvořilé Američance, která se bez dovolení dotkla jejího psíka. Jejda.

„Tak čau," loučí se můj bratr. „Užij si to tam, ségra."

„Počkej! Říkala o mně máma něco?" ptám se.

„Jako co?"

„Nic. Kašli na to."

„Dobře… jo a včera se tu stavila babička Joan. Mluvila o nějaký tetě Vivienne," vypráví Thomas. „Kdo to je?" Vyslovuje její jméno jako „Vivian", ale já vím přesně, koho myslí.

„Tím se netrap," řeknu mu. „A možná o tom neříkej mámě, jo?"

Poté, co se rozloučíme, jenom chodím, chodím a chodím. Nesmírně si užívám, že poznávám cizí město úplně sama, ale snažím se vypadat, jako bych to dělala každou chvíli, a telefon moc často nevytahuju. Taky vzpomínám na svůj rozhovor s babičkou Joan v den, kdy mi věnovala šedivý trikot a kdy jsem točila svoje video. Ten večer jsem schlíple seděla ve svém pokoji a bála se, že jsem nepředvedla dostatečně dobrý výkon, aby mě přijali.

Babička Joan u nás byla na večeři a před odchodem se šla se mnou rozloučit. Posadila se vedle mě na postel. „Až přijedeš do Paříže…" spustila.

Vzdychla jsem. „*Pokud* tam pojedu…"

„*Až* přijedeš do Paříže, musíš navštívit moji tetu Vivienne. Je to sestra mojí matky. Teď už je docela stará, je jí devadesát dva, nebo dokonce tři, ale její historky se ti určitě budou líbit."

Vložila mi do ruky malý papírek, na který napsala jméno a telefonní číslo tety Vivienne. Potom mě uchopila prsty za bradu a zpříma se mi podívala do očí. „Slib mi, že se jí ozveš."

Posmutněle jsem přikývla. V tu chvíli mi Paříž připadala nadmíru vzdálená.